



NÉPSZERŰSÍTÉS VAGY MEGHÍVÁS?

A lovagi hivatásról

Sokakban felmerül a kérdés, hogy mégis, mi szükség van napjainkban, a XXI. században egy lovagrendre – még ha maga Szent István is alapította –, a Király örökségének oltalmára, valamint a Hit és az Egyház védelmére?

Az utolsó kettőre sajnos nagyon egyszerű válaszolni: mert napjainkban az egész világon üldözik a keresztényeket és velük együtt az Egyházat. Szent István örökségének időtállósága és a Lovagrend szükségessége azonban már összetettebb kérdés.

Szent István nevét hallva szinte mindenkinek az **Intelme**k az, ami elsősorban eszébe jut – nem véletlenül. Ebben ugyanis István király nemcsak a fiának, Imre hercegnek írt le olyan időtálló gondolatokat, ami az ő számára volt szükséges a XI. század elején, hanem hogy mi király legyen; hanem számunkra is elengedhetetlen tanácsokat adott, hogy jó keresztények, sőt jó emberek legyünk – éljünk akár a XXI. században.

Maga a Lovagrend pedig az általa képviselt **erények** miatt szükséges, amik közül elsősorban a **REMÉNYT** emelném ki, mivel erre van a legnagyobb szüksége a mai világnak. Ahhoz azonban, hogy reményt adhassunk a világnak, elengedhetetlenül fontos a **HIT**, melynek alapja az Isten és az embertársaink iránt érzett **SZERETET**. A mai, rohanó világnak nagy szüksége lenne még a közömbösség helyett a másokra való odafigyelésre, azaz a **TÜRELEMRE** és az **IRGALOMRA**, amik szintén megtalálhatók a lovagi erények között; és amik által – de kizárólag ezekkel – szebbé, élhetőbbé tehető világunk.

Ezeket a célokat azonban csak úgy tudjuk megvalósítani, ha a Lovagrend arra méltó és rátermett utódokra bízva a jövőjét, és Szent István király művének folytatását.

Ennek kapcsán a Lovagrenden belül gyakran felmerül a kérdés, hogyan szólíthatunk meg alkalmas, azaz a felsoroltaknak eleget tenni tudó és akaró – elsősorban fiatal – embereket, és hogyan tudnánk népszerűsíteni Lovagrendünket; továbbá hogy a fiatalabb lovagok mit tehetnek a Lovagrendért és az idősebb rendtársakért.

A Lovagrend népszerűsítése – azaz az új, alkalmas és méltó hivatások felkutatása kapcsán szoktam mindig megjegyezni, hogy – akárcsak Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtt – **utunkat járva, kötelességeinknek eleget téve nem leszünk sem sztárok, sem celebek, de még csak népszerűek sem.** Jobb esetben környezetünk számára csak amolyan meg nem értett, „folyton csak a múltba néző és arról ábrándozó” csodabogár lesz majd belőlünk, amolyan XXI. századi Don Quijote-ék; rosszabb esetben azonban **dühök, haragjuk, irigységük és minden rosszindulatuk ellenünk fordul, mivel van bennünk valami, ami ő bennük nincsen meg. Ez pedig nem más, mint Krisztus békéje.**

Még Erdő Péter bíboros úr is azt mondta, hogy **Krisztus keresztáldozatához a mi vérünkől is hozzá kell vegyülnie legalább egy cseppnek ahhoz, hogy a megváltás végbemenjen bennünk.**

Mivel maga Jézus is azt tanította, hogy: **„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen; (...) Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.”** (Mt. 16,24; Jn. 15, 20.) Ez a kijelentés az én Evangéliumom azaz Örömhírem testvéreim számára; illetve az a remény, hogy ez fordítva is igaz: **amikor üldöznek minket – Jézusért – akkor az Övéi is vagyunk, azaz jó úton járunk.**

A válasz pedig arra, hogy mit tehetünk Lovagrendünkért és rendtársainkért, számomra Szent István Intelmeiben rejlik; ugyanis **ahogyan Aeneas sarjai úgy tették szabaddá Rómát, hogy „különb-különb példát és fegyvert” hoztak magukkal, úgy mi is magunkkal hoztuk a Lovagrendbe a különböző szokásainkat, személyes példánkat és talentumainkat, ezzel is előmozdítva Isten dicsőségét és a Lovagrend tökéletesedését.**

Nem a lovagrendet kell tehát népszerűsíteniünk, hanem azokat az embereket kell megtalálnunk és megszólítaniunk, akiknek szívében már eleve ott élnek a lovagi erények – mivel ezek megléte eleve feltétele a fogadalom letételének – és így bennünk egy olyan közösséget találunk, aminek hatására azt mondják majd, hogy: **„En is stefanita akarok lenni!”**

Varga Balázs CSR

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

*„Szabadjára engedem panaszomat, Beszélni fogok lelkem keserűségében!”
(Jób könyve 10,1)*

Az ember élete során előbb-utóbb megismeri a fájdalomnak azt fokát, ami már szinte elmondhatatlan, szavakkal ki nem fejezhető. Amikor nincs hová rejtőzni a szenvedés elől, amikor nem segíthet senki, amikor semmi más nem létezik, mint annak tudata, hogy akit igazán szerettünk, nincs többé. Szüleimet gyászolom. Nincs ennél nagyobb veszteség, s az a felismerés sem segít, hogy mindez természetes, hiszen ez az élet rendje; a gyermek idővel elveszti szüleit. Szüleimet síratom, akik szerettek. Akik felnéveltek, mellettem álltak jóban-rosszban, akik óvtak, becéztek, jót akartak nekem. Akik megvédtek a világ durvaságától, az emberi ostobaságtól, közönytől, rosszakarattól, irigységtől, gyűlöletől. Szüleimet temetem, akiket szerettem. Akik a legtöbbet jelentettek nekem. Akikkel valóban szerethetőséget alkottunk. Akik tudták és megmutatták, hogyan kell igazán szeretni. Akik képesek voltak a megbocsátásra. Tiszták voltak és önzetlenek. Szerények és erősek. Földi létükben szegények, lelki értelemben pedig gazdagok. Bátrak, mert szerették és félték az Istent és (talán emiatt is) nem félték a haláltól. Örök szerelemben éltek egymással, míg a halál el nem választotta őket. Nehezemre esett a halálos ágyuk mellett azt mondanom az Úrnak: legyen meg a Te akaratom. Kétségbeesés, félelem és harag bénította meg a szívem. Szendéceik dacára egyedül az ő tartásukba kapaszkodhattam. Láttam a halált, ahogy szemükben kihuny az Élet. Tudom, hogy idővel ez vár mindannyiunkra. Isten adjon erőt mindazoknak, akik szüleiktől búcsúznak. Legyen szívünkben szeretet és hála a szülők iránt, mert másnak nincs helye. A fájdalomunk közös. Az én fájdalomam a Tiétek is.

„Nem mondhatom el senkinek, Elmondom hát mindenkinek.”

(Karinthy Frigyes: Előszó)

Winkler Márton CSR



ISTEN KEGYELMÉBŐL LETTEK KIVÁLASZTOTTAK

„Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz.” (Mt. 9,38)



Nincs papság Oltáriszentség nélkül és nincs Oltáriszentség papság nélkül. Az Eucharisztia és a papság elválaszthatatlanul, szorosan összetartozik.

Az Úr Jézus mondja: „Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.” (Mt. 9,38) **Imádkozunk a Szentatyáért, püspökeinkért, papjainkért, hogy kitartsanak és hűségesen szolgáljanak; a kispapokért, hogy jól felkészüljenek hivatásukra; az ifjúságért, hogy figyelmesek legyenek az Úr szavára és jó keresztény szülőkké legyenek, vagy ha lelki hivatást éreznek, bátran és nagylelkűen válaszoljanak az Úr hívására. Az imánkban a családokról sem szabad elfeledkeznünk. Egy jól működő családnak van legnagyobb szerepe a hivatás-ébresztésnél. Ugyanakkor, sajnos, gyakran éppen a család az akadálya, hogy a fiatal az Úr hívását kövesse.**

A szomszéd faluban újmise volt. Nagyapa is elindult, hogy részt vegyen ezen a nem mindennapi eseményen. Amikor

Sok függ attól, hogyan vélekedünk a papokról, mit hallanak a gyerekek otthon a szülőktől, nagyszülőktől. *Olyan papjaink lesznek, amelyeket „kiimádkozunk” és amelyeket megérdemlünk.* Ne csak általánosan imádkozunk, hanem pl. így: ha jónak látod, hívd a fiamat, unokámat, ha nem, legalább valakit a rokonságból, az utcánkból, vagy a falunkból...

Nemcsak a házastársak hívása, hogy szeressék egymást, hanem a papok is meghívást kaptak arra, hogy úgy szeressék közösségüket, ahogy Jézus szerette Egyházát: feláldozta magát érte. A pap hivatása, hogy életét szentelje Istennek, a halhatatlan lelkek üdvösségén munkálkodjon, a rábízottakat szeretettel szolgálja, és az egyházközség híveit szeretetközösséggé formálja. Ez manapság, amikor a fogyasztói társadalom behálóz minket, nem egyszerű feladat. A reklám, a média akarata ellenére is befolyásol bennünket. A lelki örök értékek háttérbe szorulnak, és az elvilágiasodott társadalom, amely a mának él, diktálja az iramot.

A pap imádkozik a népért és a nép helyett. Fontosabb az, ahogyan él papként, mint az, hogy mit tesz, mint pap.

Szent II. János Pál pápa a papi hivatást ajándéknak és titoknak nevezi. Kegyelemnek, amit Isten annak ad, akinek akar, akit kiválaszt. Jézus nem angyalokra bízta az Egyházat, hanem papokra, emberekre.

Szent II. János Pál pápa a papi hivatást ajándéknak és titoknak nevezi. Kegyelemnek, amit Isten annak ad, akinek akar, akit kiválaszt. Jézus nem angyalokra bízta az Egyházat, hanem papokra, emberekre. Imádkozunk azért, hogy templomaink ne árvaljanak el! Legyenek papok, akik érthető módon hirdetik Isten igéjét, szavukkal, hiteles életükkel Krisztust követik, és legyenek hívek, akik igényt tartanak szolgálatukra.

Atengerjáró nagy viharba került. A matrózok igyekeztek minden tőlük telhetőt megtenni az életük és a hajó megmentéséért, de úgy tűnt, minden igyekezetük hiábavaló. Volt a hajón egy kisgyermek is. A gondterhelt és kétségbeesett kapitány kijött a fedélzetre, kezébe vette a kicsi gyermeket, magasba emelte és így imádkozott: Istenünk, mi mindnyájan bűnösök vagyunk. Megérdemeljük az elmúlást, de nézd, itt ez a kicsi gyermek, ő semmi rosszat sem tett, legalább miatta könyörülj meg rajtunk!

Ha el tudjuk képzelni ezt a történetet, mintha csak a miséző papot látnánk, aki az Úrfelmutatáskor magasba emelve az Úr szent Testét így könyörög értünk és nevünkben a Mindenhatóhoz: Istenünk, mi mindnyájan bűnösök vagyunk, megérdemeljük az elmúlást, de nézd, itt a Te Fiad, legalább az ő érdemeiért könyörülj meg rajtunk.



hazajött, az ismerősök kérdezték tőle, hogy tett. Az idős úr örömmel elmesélte élményeit. Az egyik ismerős megkérdezte tőle: – Mit szólna hozzá, ha az egyik unokája pap szeretne lenni? – Azt már nem! – felelte határozottan a nagyapa. – Egy papba mindenki beletörli a száját, de egy üzletemberbe nem.

Imádkozunk azért, hogy templomaink ne árvaljanak el! Legyenek papok, akik érthető módon hirdetik Isten igéjét, szavukkal, hiteles életükkel Krisztust követik, és legyenek hívek, akik igényt tartanak szolgálatukra.

Lépes Lóránt

„...ÉLETÜK LEGYEN...” (Jn 10,10)

A lelkipásztorkodás margójára



ja (vagy ha úgy tetszik: végső magyarázata). Tehát, amikor az ember kapcsolatát vizsgáljuk Istennel kapcsolatban, akkor nem valami többletről beszélünk, hanem egy alapvető lét-minimumról. Az ember élete nem értelmetlenségre van teremtve, hanem Istentől kapott egységre: tehát **mindenki, aki a világra születik, az küldetéssel lép a világba**. Már ezen megfontolás alapján bizonyossággal alíthatjuk, hogy az ember nem élvezetkeresés (*hedonizmus*) miatt él ezen a világon, hanem azért, mert (konkrét) küldetése/hivatása van.

Isten teljes életpártiságában fejezi ki, hogy nincs értelmetlen emberi sors, csak tudatosan teremtett emberi élet, aki mint olyan, abszolút érték, bárhol is éljen a világon. A lelkipásztorkodás ennek a ténynek szolgálatában áll. A „*lélek pásztorkodás*” ezért a legfontosabb feladata, hogy az ember Istentől kapott küldetéstudatát mélyítse és támogassa. G. K. Chestertonról olvastam: „*Ha*

valaki elveszti hitét Istenben, nem az fenyegeti, hogy semmiben sem hisz majd, hanem az, hogy mindenben.” Nagy felelőségünk van nekünk keresztényeknek, hogy azon testvéreinket (is) segítsük a vallási önazonosság útján, akik még nem szemlélik önmaguk és mások életét az Úr perspektívájában. Nem elegendő a „*valamit*”, avagy a „*vak véletlent*” szemlélni az ember életében; szükséges a „*Valaki*” társasága, hogy érthető legyen miért is születtem erre a világra, hogy honnan jöttem, és hogy merre tartok. A „*Valaki*” mindig (is) fontos volt az ember számára, mert **az emberi életet nem tudják boldogságra vezetni az önös céljai**. Valahol olvastam: „*Az élet nincs átköveve masnival, de ettől még ajándék marad Valakitől.*”

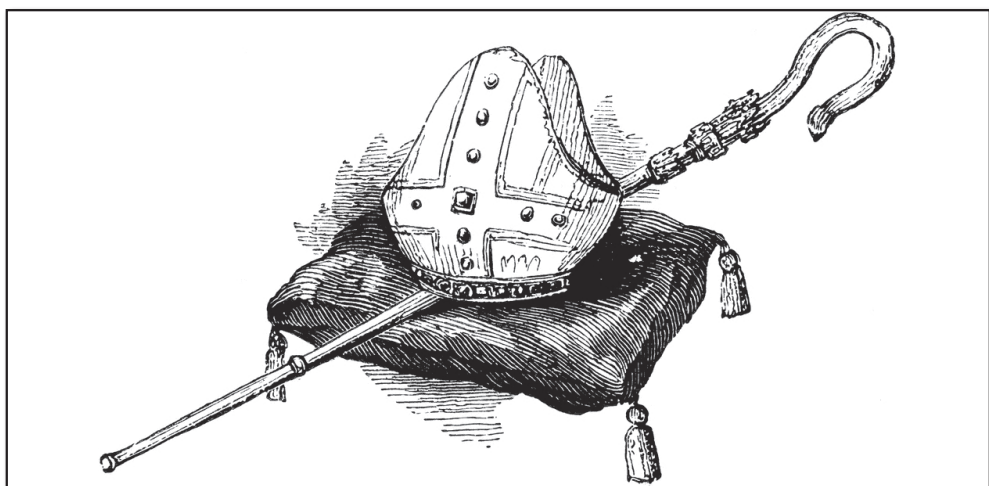
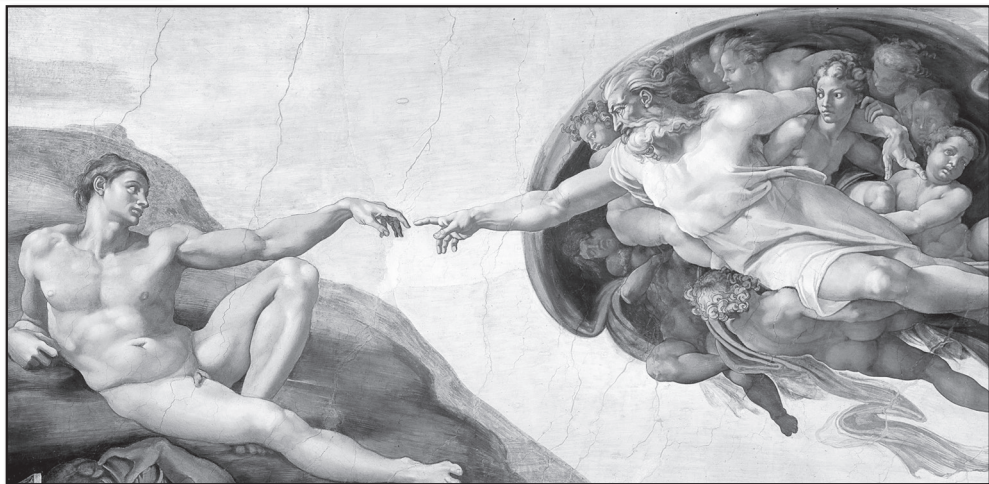
Jézus, a mi szeretett Mesterünk is azért jött, hogy életünk legyen, bőséges (és ne hiányos) életünk. A lélek mindig megrezdül Isten hallatán, függetlenül attól, hogy valaki milyen mélyen értelmezi (vagy sem) az életét Istennel kapcsolatban. Fáradozunk és tegyünk azért, hogy a mi emberi életünk ne csak egy margó legyen az Élet könyvében, hanem egy olyan tisztas oldal, melyet bárki fellapozhat, olvashat, értelmezhet (na) és persze nem utolsó sorban követhet. Tartalmas olvasatot kívánok mindenkinek!

Dr. Bozay Krisztián, PhD

Isten teljes életpártiságában fejezi ki, hogy nincs értelmetlen emberi sors, csak tudatosan teremtett emberi élet, aki mint olyan, abszolút érték, bárhol is éljen a világon. A lelkipásztorkodás ennek a ténynek szolgálatában áll. A „*lélek pásztorkodás*” ezért a legfontosabb feladata, hogy az ember Istentől kapott küldetéstudatát mélyítse és támogassa.

Mit jelent a szó „*a lélek pásztorkodás*”, s annak tevékenysége „*a lelkipásztorkodás*”? Aligha hiszem, hogy erre a kérdésre csupán egy meghatározást várunk. Elégge leegyszerűsített értelmezést nyerne az a valóság, melynek gyökerei sokkal mélyebb magyarázattal bírnak, mint sem, amit mi tulajdonítunk olykor neki. A lelkipásztorkodás elsősorban nem egy elvont gondolkodást jelent az Istenről, a lélekről és az élet dolgairól, s az ő kapcsolatukról, hanem gyakorlati szempontokat követve vizsgálja a (halhatatlan) lélek indításait az Istennel, az étellel és a világgal kapcsolatban. Ezen úton haladva beszélünk az ember vallási identitásáról, melynek támogatását vállalja fel a lelkipásztori szolgálat. Erről is fontos ma beszélni, hiszen olyan korban élünk, melyet – nem véletlenül – az „*istenfelejtés*” korszakának hívunk.

Az ember Istennel való kapcsolata – nem egy múltbeli meghatározás, avagy emlék, hanem – az emberi életnek alapja, lényege és elengedhetetlen végcél-



REQUIESCAT IN PACE

BÚCSÚ BÁTORFI BÉLA ATYÁTÓL

„Hadd szomorkodjanak hát szeretteik halála miatt a jámbor szívek – orvosolható fájdalommal! Sirassák csak a balandó állapotot – vigasztalható könnyekkel! De gyorsan szárítsa fel e könnyeket a hívők hitéből fakadó öröm, mert hisszük, hogy aki meghal, rövid időre elhagy bennünket, hogy átlépjen oda, ami jobb.”
(Szent Ágoston 172. beszéde az elhunytak miatt érzett szomorúságról.)

Mély fájdalommal és megrendült szívvel vettük tudomásul, hogy szeretett rendtársunk, mesterünk és paptestvérünk, **Bátorfi Béla atya, pápai prelátus, érseki tanácsos, a Mátyásföldi Munkás Szent József templom nyugalmazott plébánosa 2019. január 8-án, 88 éves korában visszaadta lelkét a Teremtőnek.**

Sancti Regis Stephani-hoz vezetett. Mester Testvérem, hálásan köszönjük mind áldozatos munkádat, mind rendíthetetlen hűségedet, amelyben végeztél azt a többletet, amit a

láthassuk el dolgainkat! Krisztus hű katonája! Állj be az égi seregbe! Reméljük, hogy ott találkozunk.”

Bátorfi Béla atya Lovagrendünk egyik alapköve, erkölcsi

példaképe volt, aki arra hívta fel figyelmünket, hogy a munka mellett lelki életünkről sem szabad megfeledkeznünk. Mindig mosolygós, jókedvű, az Úristent hangos szavakkal dicsérő paptestvérnek ismertük, aki fontosnak tartotta, hogy az újraevangelizáció szellemében megpróbáljuk minél több emberhez közelebb vinni az Evangélium üzenetét. E nélkül ugyanis – mint vallotta, s azt újságunk, a Stefanita Krónika legelső számában is megírta: – az élet csak vegetatív folyamat, s különösen Húsvét fényében kell meglátunk földi és túlvilági életünk perspektíváit. Ez a feladat nem csupán az egyházi személyekre, papokra, szerzetesekre vonatkozik, hanem minél több meggyőződéses, hitét gyakorló testvérre van szükség, akik ennek a tanúságtételnek a hiteles gyakorlói. Szavai igazak és megkérdőjelezhetetlenek, miként élete is az volt: az Isten iránti elkötelezett, odaadó és hűséges szolgálat, a halálig – a feltá-

madás reményében.

Mindig fájdalmas, ha a Lovagrend egy tagja elhunyt, s különösen az, ha paptestvért kell temetnünk; Isten szolgáját, az Úr szavának hordozóját. Csupán az adhat erőt az elengedéshez, hogy Béla atya immár az égi sereget erősíti. Nyugodjon békében, emléke legyen áldott.

Winkler Márton CSR



Bátorfi Béla atya Kispes-ten született 1930. április 20-án. Püspöki tanácsossá 1964-ben, érseki tanácsossá 1993-ban, prímási bírónak 1995-ben, pápai prelátussá 2001-ben nevezték ki. Huszonhét éven át volt mátyásföldi plébános (1986-tól 2013-ig). Visszavonulása óta Pestszentlőrinci otthonában élt, egyre fogyatkozó erőben. 2018. december 25-én kórházba kellett vinni, ahonnan már a Mennyei Atya örök gondviselésébe térhetett meg. Az érte bemutatott gyászmise 2019. január 21-én 18.00 órakor volt a mátyásföldi Szent József templomban, egykori szolgálati templomában – végakarátának megfelelően – hamvainak jelenlétében. Temetésére január 22-én, kedden 14.00 órakor került sor a Pestszentlőrinci temetőben, ahol hozzátartozói is nyugszanak. Mindkét alkalommal Snell György esztergom-budapesti segédpüspök, a Szent István-bazilika plébánosa, a Szent Jobb öre, Varjú Imre atya, az Ibolya utcai kápolna nyugalmazott plébánosa és Gödölle Márton atya, a Budapest-Mátyásföldi Munkás Szent József plébánia plébánosa jelenlétében búcsúztunk rendtársunktól, az elhunyt híveivel, családtagjaival, paptestvéreivel és a Lovagrend tagjaival.

Nagy-mesterünk ezekkel szavakkal búcsúztatta a Lovagrend nevében Béla atyát: „Testvérem! Krisztus hű katonája! – Béla Atya!

Az Úr szolgálja egész életében. Fiatalon meghallottad az Úr hívását. Akkor, amikor a világ, amiben élünk, üldözte azokat, akik az Úr útján akartak járni. Áldozópap lettél, s maradtál egész életében – bármilyenek voltak is a körülmények. Szolgáltad az Urat és embertársaidat. Így hallottad meg azt a hívást is, ami első Szent Királyunk alapításának folytatóihoz, a Cruciféri

rendi élet megkívánt, s amellyel kitartottál a Lovagrendben a – Paskai bíboros úr szavaival élve: »mindig« jelentkező – megrázkódtatások idején. Hálával és szeretettel köszönjük, hogy mindig velünk voltál, s mint hisszük, maradsz is velünk. Meghaltál, s most távozol. De hisszük, hogy élsz az Úrban és láthatod Őt. Kérleld meg Őt, hogy vigyázzon rád ittmaradtokra, hogy Hozzá hűen

ISTEN SZÍNE ELŐTT EGYEK ÉS EGYENLŐEK

„Életem csak a Tiéddel szép, Így lesz a két részből egész.
A világ előtt a kör közepén: Én vagyok Te, és Te vagy Én.”
(Winkler Márton: Bizonyosság)

Szívem választottjával, Dózsa Mártával örömmel adtuk tudtára a világnak, hogy egymásban örök társra leltünk, ezért összeházasztuk magunkat, 2019. április 27-én szentségi házasságot kötöttünk a Városmajori Jézus Szíve Plébániatemplomban. Az esküvőn rendünk delegációja is részt vett.

Házasságkötésünket ökumenikus szertartás keretében tartottuk; ennek jelentősége mindkettőnk számára (római katolikusként, illetve reformátusként) kiemelten fontos volt az Isten előtti egyenlőség jegyében. A szentmisét és az ünnepi szertartást Lambert Zoltán plébános, protonotárius kanonok tartotta, frigyelépésünket Kovács Gergely református lelkész is megáldotta. Házassági eskünk az ökumenikus esketési rendnek megfelelően mondtuk el: először a katolikus, aztán pedig a református házassági eskü szövegét.

Lélekemelő érzés volt Isten színe előtt és családjunk/barátaink jelenlétében kinyilvánítani egyháztartozásunk örökérvényű szándékát. Egymás szemében megcsillanni láttuk azt az örömet, amit az első találkozásunk jelentett, majd amikor mindketten megbizonyosodtunk arról: minket az Isten egymásnak teremtett. Ennél talán egy jobb (nem jobb, hanem teljesebb) érzés létezhet, mikor a házasság „gyümölcsként” egy házaspár gyermekáldásban részesül...



Annak idején versben fogalmaztam meg érzéseimet, amit Márti megismerésekor éreztem. Házasságkötésünket megelőzően is írtam néhány sort a kettőnk között élő kapcsolatról. **Szerencsések vagyunk, mert a Teremtő kegyelméből társra lelhattunk egymásban és szeretetközösséget alkothattunk.** Házasságkötésünk által pedig újabb szentségben részesülhettünk, amiért nem lehettünk elég hálásak a Jóistennek.

Életünk során többször történik velünk olyan esemény (a maga fájdalmával vagy örömeivel) amit előre nem lehet elképzelni. Akkor lehet csak megtapasztalni a mi benlétet,

ha megéltük. A házasság is ilyen: az összeházasztás megnyugtató érzetét, a biztonságot nem adja könnyen a sors: folyamatos munka, kompromisszumok, feltétlen szeretet és tolerancia vezethet a „sikeres házassághoz”. **A házasság nem az egyéniségek harcáról, az egóról, a dominancia fitogtatásáról szól, hanem a közös döntésekről, a másik elfogadásáról, kéréseinek örömmel való teljesítéséről és – adott esetben – a másik igazának elismeréséről.** A házasságban is alapvető elvárás az alázat sarkalatos erénye, ami nélkül nincs „helyénvaló” emberi létezés: tisztában lenni saját értékeinkkel,

„szerepünkkel”, azaz küldetésünkkel és helyünkkel a különféle közösségekben, valamint – minden komoly kapcsolatban, így a házasságban is: a másik ember értékeivel.

A magyar nyelv szépen fejezi ki a házastársak összeházasztását, amikor a másikra azt mondjuk, hogy ő a „feleségem”. Ez férfiként igaz a nejemre, a nejem esetében pedig igaz rám, hiszen én férfiként ugyanúgy az ő „felesége”, jobban mondva a másik fele vagyok. Ezáltal vagyunk Isten színe előtt egyek és egyenlők.

Winkler Márton CSR

ADVENTI AJÁNDÉKCSOMAGOK AZ ADORJÁNI GYEREKEKNEK

Rendtársaink felajánlásának és Váta Enikő testvérünk hathatós közreműködésének köszönhetően Lovagrendünk karácsonyi ajándékcsomagokkal lepte meg az adorjáni óvodásokat és alsó tagozatos diákokat.

Adorjáni Adorján község lakói számára nem ismeretlenek a stefanita lovagok, mivel 2017-ben Szent István király ünnepét a Szent István Kard zárándoklat még fényesebbé tette a közösség tagjai számára. Lévé, hogy kardhordozó testvéreink zárándoklata egybeesett az első osztályosok előkészítő táborával, sok gyermekkel és tanáraikkal is megismerkedhettek. Az év karácsonyára

pedig értékes könyvadománnyal gazdagították az iskola szegényes könyvtárát. Idén, Úrjövét első vasárnapján régi ismerősökként érkeztek tehát

Adorjánra, hogy átadják az ajándékcsomagokat a helyi gyermekeknek.

A Nagylelkű adakozóknak hála, a vasárnapi szentmise után összesen



65 adorjáni gyermek kapott gazdag ünnepi ajándékot. Az ajándékosztás megkezdése előtt Orcsik Károly plébános, a Szent István Lovagrend Délvidéki Csoportjának lovagparancsnoka beszélt a Lovagrend történetéről és tevékenységéről. Kiemelte: a Rend tagjai az egész éves munka mellett az év vége felé sem tétlenkednek, Kárpát-medence-szerte igyekeznek segítséget nyújtani a rászorulóknak. A legkisebbek örömmel lestek bele a csomagokba. A finom édességeken kívül a gyermekek egy-egy játékkal és korosztályuknak megfelelő könyvekkel lettek gazdagabbak. Az esemény Rendünk négy tagjának közreműködésével zajlott.

Winkler Márton CSR

A PERKŐ-HEGYI SZENT ISTVÁN-KÁPOLNA

Szakraális épített emlékeink – kápolnák, templomok, katedrálisok az 1100 éves Magyarországon

Folytatásos rovatunkban a Szent István Zarándoklat – amelynek Isten kegyelméből jómagam is közel 15 éve részese vagyok – által érintett szakraális kegyhelyek közül kívánok néhányat bemutatni. A 2005 óta megtett hosszú utunk során kicsi kápolnák, nagy katedrálisok, templomok, egyházi létesítmények, köztéri alkotások tűntek fel előttünk, reprezentálva, hogy a Kárpát haza milyen gazdag és értékes épített örökséggel büszkélkedhet és lassan az utókor mind több információval rendelkezik ezekről a pótolhatatlan emlékekről.

A műemlékek az előző generációk életének épített dokumentumai, magukon hordozzák az elődök keze nyomát. És bizony az is beszédes, hogy a különböző korszakokban miként bántak ezekkel az épületekkel: tatarozták, átalakították, lebontották vagy éppen pusztulni hagyták őket. E magatartás ugyanis egyértelműen jellemzi a helyben élők és múltjuk viszonyát.

Örömteli, hogy műemlékeink túlnyomó többsége ma jó állapotú, néhányuk pedig felújítás előtt áll és szomorú, de itt-ott találkozunk elpusztult, elpusztított szent helyekkel is. **Ebben a most induló sorozatban egy-egy megismert szakraális építménnyel szeretném összeismertetni az Olvasókat, hogy tudják és tovább adják, milyen kincseink vannak, mit kell utódaink számára gondosan megőrizni. Ha utuk majd erre visz, ne mulasszanak el megállni és legalább egy imával emlékezni elődeinkre.**

Első zarándokutunk egyik állomása volt a kézdiszentléleki Perkő-hegy csúcsán álló Szent István-kápolna. Négyoszloptos, de mindegyik falában félköríves karéjjal kialakított kupolás épület, mind a négy karéja fölött huszártorony. A középső teret fedő kupolán elhelyezett huszártoronyral együtt így öt tornya van a kápolnának. Elhelyezése pontosan keletelt, a nyugati karéj kőből faragott kapuzata a templom stílusától teljesen elüt, később került oda. Egyenes felső záródása van, amelyet két reneszánsz díszítésű féloszlop tart. A portálé szemöldökgerendáját Kálnoky Sámuel és neje Lázár Erzsébet neveinek kezdőbetűi, a két család címere, valamint a Kálnokyak latin nyelvű jelmondata: „*Non est mortale quod opto*” (Nem hal meg, aki bízunk) és az 1686-os évszám díszíti. A kápolna X-XII. századi építését valószínűsíti ezzel szemben: stílusa, előképei, falazása, falvastagsága, a déli karéjban kialakított ablakának formája, valamint, hogy az alaprajzilag legközelebbi rokon emlék, a

székesfehérvári templom első építészeti emlékeink közé tartozik, X. századi.

A déli karéj közepén van a rotunda egyetlen ablaka, melytől nyugatra és kissé lejjebb egy másik, befalazott is jól kivehető. A kápolna tetőzete korábban valószínűleg faszindelyes lehetett. Padlózata kváderkő. A belső tér a huszártornyok hosszúkás ablakaiból kapja a fényt, a falak fehérre meszelték. Az elpusztult oltárkép Szent Istvánt ábrázolta, amint felajánlja országát és koronáját Szűz Máriának. A rotundától mintegy 22 méterre

északnyugatra masszív és ormótlan kinézetű harangláb áll. Ezekből kissé távolabb, egy nyeregdombon áthaladva érünk a szemben lévő dombtetőre, amely az előzőnél alig alacsonyabb. Itt kőkeresztet találunk, rajta vésett felirattal.

A kápolna egyébként a legfontosabb búcsújáró hely, a csíksomlyói után; Háromszék legtöbbek által látogatott búcsújáró helye.

id. Tasnádi Gábor CSR



„HAZAJÖTTÜNK SZÜZANYÁNKHOZ” A SZENT ISTVÁN LOVAGREND 2019. ÉVI BARKAI ZARÁNDOKLATA

Hasonlóan a korábbi évekhez, idén is rendi delegáció – kiegészítve a Rend péderi tagjaival – vett részt a barkai Kármelhegyi Boldogasszony Skapuláré Társulatának júliusban tartott búcsúján, mely a Felvidék egyik legnagyobb búcsúja. A helyiek tájékoztatása alapján, ha vége a barkai búcsúnak, akkor a nyárnak is vége, azonban a rökkenő hőség idén sem riasztotta el az elcsendesülni vágyó zarándokokat.

Hazajöttünk Szüzanyánkhoz. Akárcsak lelki elődeink az elmúlt 260 esztendő során – hangsúlyozta az ünnepi szentmise főcelebránsa, Cserháti Ferenc, a külhoni magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök, aki szentbeszédében a kegyhelyeket olyan „gyógyfor-

rásoknak” nevezte, „amelyekből már elődeink is feltámadtak, új reményre és erőre leltek, mert hittek abban, hogy Jézus Krisztus az örök élet forrása”. Hozzátette, a barkai zarándoklat a Boldogságos Szűz Mária, a Kegyelme Anyja példájára és keresztény hivatására irányítja a figyelmet: a szolgálatra, a kiengesztelődésre és az egyházi közösséghez való tartozásra ösz-

tönöz. Cserháti Ferenc püspök úr kiemelte, őseink – akik őrizték a hitünket, a magyarságunkat és a Szent István-i örökséget – is ide jártak. Ilyenkor – annak dacára, hogy milyen szétszórtságban élünk, mi magyarok, egy-egy búcsú újra összehoz minket, erősíti nemzeti öntudatunkat, erősíti hitbeli összetartozásunkat.

A hagyományoknak megfelelően magyar, szlovák és német nyelvű misét is celebráltak a két-napos zarándoklat során, amelyre mind az abaujgömöri régióból, mind az anyaországból is sokan érkeztek. A helyiek nagy becsben tartják a búcsújárást; sokan emlé-

keznek még a '70-es évekig tartó gyalogos zarándoklatokra is.

Kissé rendhagyó volt idei zarándoklatunk, mert A magyar zászló és címer napja alkalmából, 2018. március 16-án, Budapesten az Andrássy úton az Opera és a Hősök tere között végig vitt, 1848 méter hosszú zászlóból adományoztunk egy három méter hosszú zászlódarabot Péder községnek, a várhosszúréti Szent György plébánia egyházközségének és a szépi Boldog Salkaházi Sára Egyházi Iskolaközpont részére.

Novák György CSR



A KERESZTÉNYSÉG JELENTÉSE ÖSSZETARTOZÁS DOROSZLÓI SZENTKÚTI BÚCSÚ

Kisboldogasszony ünnepére – ahogy ez már majd' 900 éve szokás –, több ezer zarándok látogatott el Doroszló-Szentkútra. Az Eucharisztia az úton levő embernek szóló ajándék témájú ünnepi zarándoklat 2019. szeptember 7-én a zarándokok érkezésével, gyónási alkalommal, bűnbánati liturgiával, esti dicsérettel vette kezdetét. Az ünnepen a Lovagrend Délvidéki és Központi Csoportjának delegációja is részt vettek.

A zarándokokat ft. Verebelyi Árpád főesperes, a kegyhely igazgatója fogadta és köszöntötte. Az előesti misét Bőjte Csaba OFM ferences rendi szerzetes, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány alapítója vezette. Bőjte Csaba a prédikációban kiemel-

te: „A kereszténység összetartozást jelent, amelynek Szűz Mária és Szent József összetartozásából kell táplálkoznia, Máriás lelkiülettel felvállalva életfeladatainkat, mindennapi kötelezettségeinket. Fontos dolog, nemzettársainkkal, embertársainkkal közösséget alkotva bátran szembenézni az élet kihívásaival, a keresztény értékek szellemében haladni az isteni gondviselés útján. A Szüzanyában éppen ez a szép, hogy mindig vállalja a problémákat. Az angyal, amikor köszöntötte Názáretben, akkor igent mert mondani, nem tudta, hogy mire, de vállalta a feladatot. Azt látom, hogy a mai ember könnyen kibújik a probléma alól, ám nehéz bejutni a mennyek országába annak, aki nem vállalja a mindennapi állapotbeli kötele-ségét, feladatait.”

A búcsú erősíti a nemzeti identitásunkat, kulturális hagyományainkat, értéket képvisel – emelte ki Kiss-Rigó László, szeged-csanádi megyéspüspök a szeptember 8-i ünnepi püspöki nagymisén. Kitért rá, Kisboldogasszony napja Szűz Mária születésének ünnepnapja. Az ünnep a hívók számára erőt ad a mindennapi küzdelmekhez, megerősödést a Krisztussal való kapcsolatban, a keresztényi élet hivatásában. „A keresztény közösségben minden ünnep forrása Jézus halála és feltámadása, az Eucharisztia ünneplése, ez az, ami igazából erőt ad mindenkinek, az ő kegyelme adott erőt Máriának is, hogy példaértékűen, hősiesen keresse Isten akaratát és így találja meg a boldogságát, nekiünk ez a példa és ez a követendő.” – szögezte le Kiss-Rigó László.

Novák György CSR



NAGYKÁPTALAN 2019

Lovagrendünk 2019-ben is rendben megtartotta ülését. A Nagy-káptalanon szó esett a Rend állapotáról, aktuális gazdasági helyzetéről, karitatív tevékenységéről, csoportjaink működésének áttekintéséről, rendtagjaink aktivitásáról, a szentistváni alapítás ezredéves megünneplésének aktuális helyzetéről, illetve a lovagi költészet témáján belül a Kapisztrán Szent János Országjárás áttekintéséről.

Tekintettel arra, hogy a Nagy-káptalan jegyzőkönyvének (csakúgy mint a NagyTanács jegyzőkönyveinek) jelentős része nem nyilvános, ezért a nagy-káptalani ülés bizonyos, a nagy nyilvánosság számára megismerhető pontjairól adunk közlést beszámolóként.

A Lovagrend tagjai a Nagy-káptalan ülését megelőzően szentmisén vettek részt, amit Szakály József atya celebrált. Horváth Ákos diakónus testvérünk, a szentbeszédben kiemelte: *Szent István királyt nem az irányíthatatlan sors vagy a történelmi helyzet vezérelte, hanem határozott céljai voltak. A keresztény hitben felismerte azt az örökérvényű igazságot, amelyre építeni lehet. Az volt a célja, hogy országa biztonságban legyen. Tudta, hogy a biztonság, a rend, a béke megteremtéséhez nem elég a kard ereje, hanem meg kell teremtenie az erkölcsi értékek tiszteltetését is. Emellett az is célja volt, hogy magasabb életeszemélyt állítson népe számára. Ez az életeszemély a keresztény hit szerinti élet, évszázadokon keresztül megtartó erő volt, és ma is az. Ez segít minket, a mai kor embereit is, hogy ne csak az egyéni érdekeket nézzük, hanem a közösség javát is szem előtt tartsuk és értéknek tekintsük a családok egységét. Szent István király Krisztushoz méltó életet akart élni. Amikor elvesztette fiát, mennyei pártfogót keresett, akire rábízhatta országát. Így esett a választása Szűz Máriára, akinek felajánlotta Magyarországot, kérve hogy védelmezze azt. Ezt kaptuk örökségként, ezt érdemes megbecsülnünk és tovább adnunk. Ez kell, hogy példaként szolgáljon a mai kor fiatalságának. Szent István azért tud ezer év távlatából is egyenes gerinccel állni elő-*

tünk, mert tudott meghajolni és leborulni Isten színe előtt. Erre tanít minket is Ferenc pápa: ha megvan bennünk is az Isten előtti alázat, a csendes tenni akarás, az imádságos lelkiület, és a szegények segítségének vágya, akkor büszkén húzhatjuk ki magunkat és felemelt fejjel, az égre emelt tekintettel ünnepeket.

A szentmise keretében megáldották és megszentelték a Szent István Lovagrend Hadijeles Zászlaját és annak az 1848 méter hosszú

nelmi feljegyzés, sem hiteles ábra nem maradt fent, a Szent István Lovagrend Ceremoniális Alapokmánya pedig nem rendelkezik a Hadijeles Zászló külleméről, a Rend lovagjai érezték kötelességüknek, hogy a megtervezzék azt. A hadijel szimbólumának értelmezése a Ceremoniális Alapokmány alapján: A (Lovagrend jelmondatahoz: „Christus vincit!” tartozó) hadijel az ősi magyar csatakiáltás, a „huj, huj, huj, huj” összerótt jele. A fecskéfarkas hadijeles zászló a magyar történelmi zászlók mintáját követi. A zászló alapszíne hófehér. A zászló közepén a hadijel látható, meggypiros színnel, melyet arany szegély vesz körül. Az alsó sávban az „AUXILIUM CHRISTIANORUM, ORA PRO NOBIS!” könyörgés, míg a felső

dozói szolgálatát: minden évben, a Szent István Zarándoklat keretében hordozzák körül határon innen és túl, Szent István király kardjának másolatát. **A Szent István kardmásolat** (az eredeti Szent István kardot, amely egy régi, ősi széttört kard újrakovácsolva, jelenleg Prágában őrzik) a Szent István Zarándoklat állomásai során ereklyékkel is érintkezett (Szent István király ereklye és Szent Kereszt ereklye Szőgyénben, Szent Márton ereklye Alistálban, II. János Pál pápa ereklye Komáromban, Koleszár Anna ereklye Komáromban, Vianney Szent János ereklye Komáromban, Aquinói Szent Tamás ereklye Komáromban, Kassai Vértanúk ereklyéje Komáromban), **ezáltal a kard hordozza szentjeink, vértanúink érintését. A Szent István Zarándoklat ezáltal nemcsak Szent**

István király tisztelete és a Regnum Marianum összetartozása szempontjából is rendkívül jelentőségteljes, hanem amiatt is, mert szakrális erővel bír: királyunk és a keresztény szentek hitének, tanúbizonyságának szimbóluma.

Ezévi karitatív munkánk során rendtársaink pénzadománnyal, illetve ruhaneműk adományozásával segítették a marosvásárhelyi Szent Erzsébet Társulás működését. Idén is átvállaltuk (egyelőre a 2019-2020-as tanév első félévére vonatkoztatva) a Kárpátaljai Ortutay Elemér Görögkatolikus Szakkollégium kollégista fiataljainak támogatását; összesen 22 diák lakhatási költségeit vállaltuk át, valamint kárpátaljai gyerekeket szállítottunk a Balatonra.

Kozma Imre atya, irgalmasrendi szerzetes, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapítója nagylelkű felajánlásának köszönhetően a Lovagrend új irodahelyiségbe költözhetett, amelynek berendezése – rendtagjaink adománynak hála – folyamatosan bővül.

A Lovagrend ezredéves alapításának tiszteletére emléktábla kihelyezését tartjuk indokoltnak, amelynek ideális helyszíne az egykori budafelhévi ispotályunk romjain működő Budai Irgalmasrendi Kórház új épületének fala lenne.

Winkler Márton CSR



zászlónak egy darabját, amelyet a 2018. március 16-án önkéntesek az Andrássy úton a magyar zászló és címer napja alkalmából vittek végig. A Lovagrend Hadijeles zászlaját – a NagyTanács jóváhagyásával – Varga Balázs CSR és Winkler Márton CSR rendtársaink kezdeményezésére készítettük el, akik átvállalták az elkészítés teljes költségét. **Tekintettel arra, hogy sem hiteles törté-**

sávban a Szent István Lovagrend jelmondata: „CHRISTUS VINCIT! CHRISTUS REGNAT! CHRISTUS IMPERAT!” feliratok szerepelnek zöld színnel és arany szegéllyel.

Tasnádi Gábor és Hodruszky Róbert rendtársaink – alkalmasint más rendtársainkkal kiegészülve – évről évre rendületlenül végzi kardhor-

A KERESZTES HADJÁRAT FELAJÁNLO IMÁDSÁGA

Tizenhét évvel ezelőtt, Nagycsütörtök estéjén fogadalmat tettünk azzal a céllal, hogy védelmünkbe vesszük a lovagi költészetet, bizonyítva a világnak: a kultúra ezen gyöngyszeme nem veszett ki, hanem él és létezik. Tudatában annak, hogy küldetést teljesítünk (a lovagi erkölcs és eszme védelme, küzdelem a szellemi értéktelenség ellen) a Lovagrend hadijele, „zászlajának” jelenlétében tartjuk rendezvényeinket; ezáltal kezdeményezésünkre egyfajta „szellemi keresztes hadjáratként” tekintünk. A 2019-es Nagykáptalanon, a zászlószentelés ünnepi méltóságára való tekintettel megújítottuk a Szűzanyának tett fogadalmunkat és imát mondtunk, céljaink megsegítését kérve.

URAM JÉZUS ÉS DRÁGA SZŰZANYÁNK, MAGYARORSZÁG ÉS A CSILLAGOKNAK KIRÁLYNÉJA!

Könyörgéssel fordulunk Hozzátok: Adjatok bölcsességet és erős hitet, hogy Szent István királyunk Intelmei szerint, Szent Pál útmutatásával, a lélek fegyvereivel megállíthassuk a Sötétség és a Gonosz erőit, melyek Hitünk és Egyházunk elpusztítására készülnek.

Ezért most Szent színetek előtt megújítjuk mind keresztségi, mind lovagrendi, mind házassági fogadalmunkat, hogy így, lelki fegyvereinkben Szent István király Intelmeinek megfelelően szabályszerűen harcoljunk láthatatlan és látható ellenségeinkkel szemben, felővezve derekunk az igazság szeretetének övével, magunkra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva lábunkat a békesség evangéliuma hirdetésének készségével, a hit pajzsát és verseink által a lélek kardját tartva kezünkben.

Adjatok, hogy őseinkhez hasonlóan mi is elnyerjük az üdvösség sisakját és kieszközljük az Úr Jézus kegyelmét az egész Magyarság, Európa, valamint a Hívek Közössége számára!

Könyörögve kérünk Benneteket, adjatok áldásokat küzdelmünkre és egész Lovagrendünkre, hogy megállítsuk a sötétség erőit és a Gonoszt; és újra meggyújtsuk az emberek lelkében azt a lángot, amelyben a teremtés ősi fénye ragyog; valamint hogy Rendünk egyre jobban megerősödhessen.

Hálás szívvel köszönjük Nektek, hogy eddigi imáinkat és kéréseinket meghallgatva elvezettetek minket feleségünkhöz, akikben e harcban is méltó társakat bízhatunk ránk; továbbá köszönjük hogy házasságunkat megszenteltétek kegyelmetekkel.

Legyetek segítségünkre, hogy családjunkat és gyermekeinket, és minden felebarátunkat, akiket szent akaratotok szerint a mi oltalmunkra bízhatok, Hitünkkel, Egy-

házunkkal, és Hazánkkal együtt szintén megvédhessük.

Könyörögve kérünk Benneteket, hogy felajánlásunkat és életünket elfogadva oltalmazzátok meg Hazánkat, családjunkat, gyermekeinket, adjátok meg, hogy életünkkel és példánkkal megismertessük velük a Jót, hogy szabad akaratukból mindig azt válasszák

és így egy nap Ők is méltóvá váljanak Szent István király művének folytatásához.

Hallgassátok meg alázatos és buzgó imádságunkat, Hitünk és Egyházunk, valamint Hazánk és minden rászoruló felebarátunk védelme érdekében.

Segítsetek, hogy őseink buzgó, állhatatos hitében megerősödve élővé tegyük azt, és így hozzájárulhassunk Szent István műve folytatásához, ahhoz és hitünkhöz hűek maradjunk és tevékenyen vegyünk részt a Regnum Marianum és egész Európa újravangelizációjában!

Gábrriel arkangyal Magyarország nagyhatalmú őrangyala, Szent Mihály arkangyal a mennyei seregek vezére! Könyörögve kérünk Benneteket, hogy segítsetek felismerni az Úr akaratát, adjatok erőt és alázatos

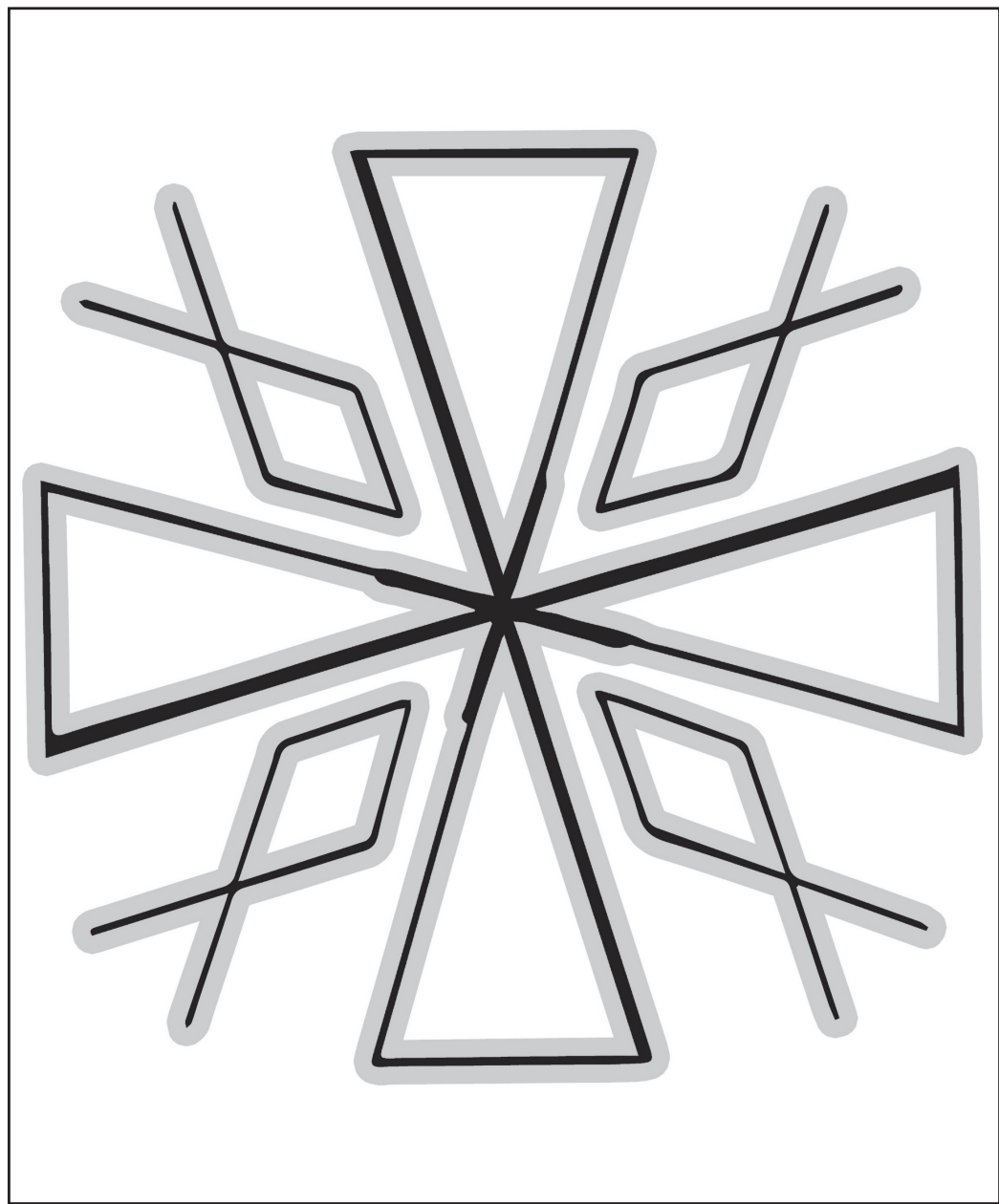
lelkületet hogy mindenkor be is töltsük azt!

Szent István és Szent László király és Istennek valamennyi szentjei, könyörögjetekek érettünk, Hazánkért, Mária országáért, a Regnum Marianumért és egész Európáért; Hitünk és Egyházunk megmaradásáért.

Mi pedig esküvel fogadjuk egymásnak, hogy soha és semmilyen körülmények között nem válunk egymás ellenségeivé, mindig támogatni fogjuk egymást és rendtársaink családját és hogy sohasem fordulunk sem Egyházunk, sem Hazánk, sem Lovagrendünk ellen.

Isten és a Boldogságos Szűz Mária úgy segítjen!

Varga Balázs CSR
és Winkler Márton CSR



„AKIK A REGULA SZERINT ÉLNEK MINDÖRÖKRE”

Jelöltképzés – Alapokmány – A Lovagrend felépítése, szervezete, működése

2018. július 7-én, szombaton a Szent István-bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének nyolcadik alkalmára, amelyen Ferencz Csaba Nagymester és Hock Gyula jogi mester az Alapokmányról, a Szent István Lovagrend felépítéséről, szervezetéről és működéséről tartottak előadást.

III. Orbán pápa 1187-ben kelt bullájában úgy címezi levelét, hogy: „Orbán püspök Isten szolgáinak szolgája, szeretett fiainak Miklósnak Szent István király esztergomi ispánjának háza magisterének és a testvéreknek, mind a jelenlegieknek, mind a jövőbelieknek, akik regula szerint élnek mindörökre.” Ez a mondat rendkívüli fontossággal bír, azaz leszögezi, hogy mindazok, akik (egyébként önszántukból) vállalták a rendi tagságot, regula szerint (akarnak) élni. Paskai László bíboros 1993. augusztus 20-án, Szent István király ünnepén, Esztergomban kelt bullája a következőképpen fogalmaz: „Az alapokmány, különösen is a katolikus osztály szabályzata mindenben megfelel az egyházi előírásoknak.” Ez a két mondat kulcsfontosságú, nemcsak számunkra, hanem mindazok számára akik ismerni és érteni akarják a Lovagrendet: **szerzetesi alapelvek és szabályok az irányadók számunkra (a Szent István Lovagrend tagjainak életvitelét Szent Ágoston Regulája, azaz egyházi szabályzat határozza meg),** illetve a Katolikus Egyház elismerte és jóváhagyta Lovagrendünk működési szabályrendszerét, az Alapokmányt. Ezek ténye alapigazságok, amelyeket megváltoztatni vagy megkérdőjelezni nem lehet. Regulakövetésünk ugyanakkor azért speciális, mert stefanita lovagokként életvitelünket és szabálykövetésünket Szent István király Intelmeire és törvényeire a legmesszebbmenőkig alapozzuk.

Lovagrendünk az Egyház egyik önálló intézménye (egyházi magántársulás), önálló ügyintézésre jogosítva. A Szent István Lovagrend az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye joghatósága alatt áll, fővédnökünk a főegyházmegye mindenkori vezetője, azért működésünkről minden évben jelentést kell adnunk. Bíboros úr bullájában, jókívánságait tolmácsolva azt írta: „Isten áldása a magyarok Nagyasszonya és Szent István király pártfogása kísérvé szervezetük működését és eredményes munkájuk segítse az ősi magyar keresztény lelkiiség erősödését népünk jelen életében.” Mindezt kiegészítette egy lelkigyakorlaton azzal, hogy: „a Lovagrend hivatása

legyen a kegyelem kieszközlése az egész magyar nemzet számára.”

Az Egyház által elbíralt és befogadott szabályrendszerünk, azaz Alapokmányunk köt bennünket, az abban leírtakat követnünk kell; ez nem fakultatív! Erre épül a Rend, egyéni akarunk csupán másodlagos. Aki ezt nem fogadja el és nem akar ezzel egyetérteni, annak el kell hagynia a Szent István Lovagrendet, mert nem ide való.

Alapokmányunk módosítása csupán kétféle módon lehetséges: 1. a Nagykáptalan rendes ülésén megvitatja és elfogadja, hogy mit kér az Egyháztól módosításként, ezt felterjeszti, az Egyház pedig jóváhagyja vagy sem. 2. Az egyházi főhatóság rendel el módosítást.

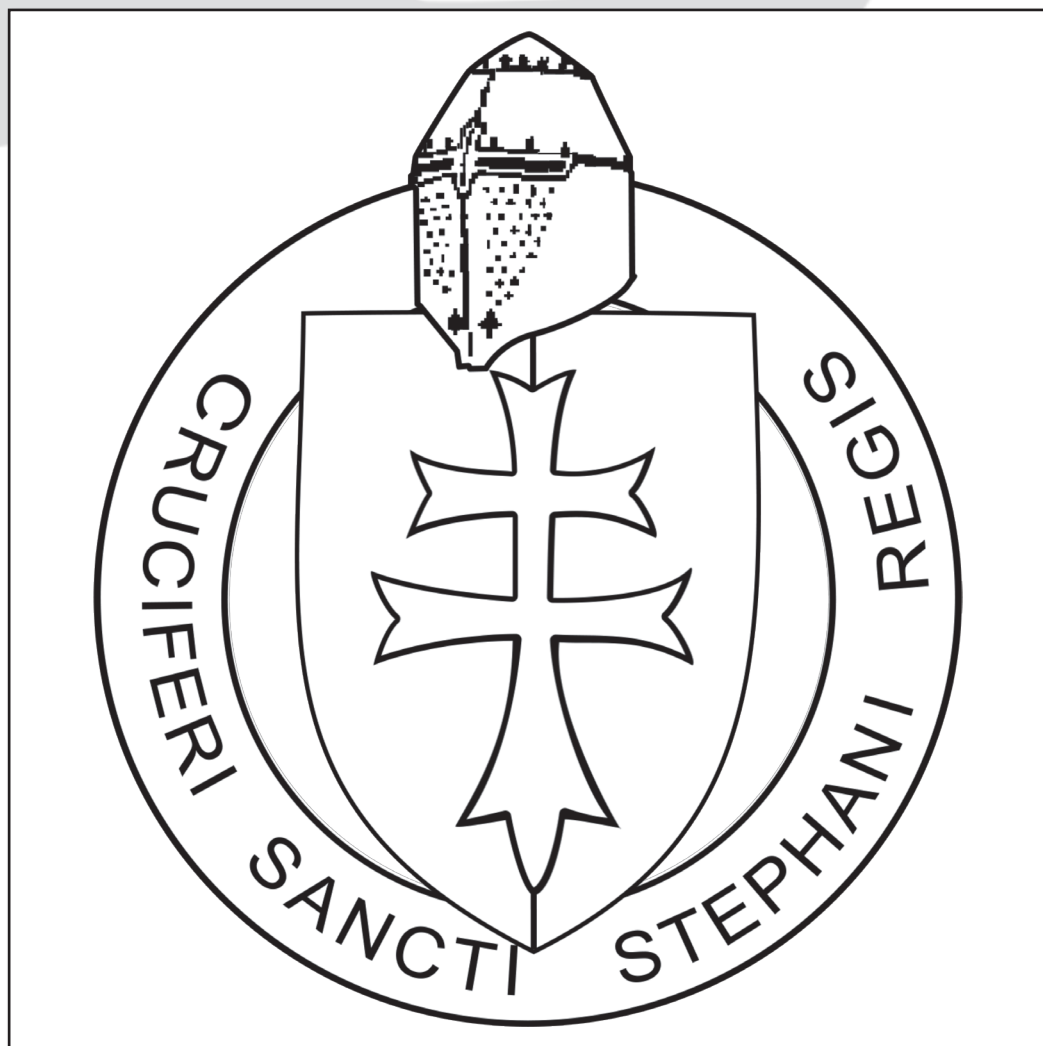
Regulánknak kétféle változata van: a regula major, ami minden ka-

tolikus paptestvérünkre igaz „hivatalból” – mert ők ennél sokkal nagyobb kötelezettségeit is vállaltak a papi hivatás által, illetve a regula minor, ami a harmadrendű állapotban (nem pap és nem szerzetes, nem apáca, azaz „világi” személyek, akik szentségi házasságban élhetnek) élő testvéreket érinti. A regulában előírják: „Csak imádkozzatok, szüntelen.” Minden egyházi intézménynek megvannak az imádkozási előírásai. A rend tagsága közül senki sem mondhatja, hogy neki ne írják elő, hogy imádkozzon, mert akkor az illetőnek el kell hagynia a Lovagrendet.

Krisztus Urunk úgy alapította meg Egyházát, hogy azt akarta: az Egyház testvéri szeretetközösség legyen, hierarchikus (és nem demokratikus!) szerveződési elven. Mi, stefaniták, a Krisztus által megálmodott rendbe akarunk beilleszkedni azáltal, hogy ezt a közösséget, a rendi tagságot választottuk: azáltal kívánunk az élet szentségben kiteljesedni, hogy a Szent István Lovagrend egyre odaadottabb éle-

tű tagjai akarunk lenni. Ha valaki úgy érzi, nem tudja vállalni rendi kötelezettségeit, nem ért egyet a Lovagrend eszméivel, szabadon elmehet – ez bármelyikünk szuverén döntése, amit tiszteletben kell tartani, s ezt a Lovagrend vezetésének tudomásul kell vennie. Saját akarunkunk helyett „az Úr akaratának alázatos betöltését” vállaltuk, ami sarkalatos feladatunk, Avilai Nagy Szent Teréz gondolatára emlékezve, aki szerint „az életszentség egész épülete az alázaton nyugszik.” Ellenben, ha valakinek az életvitele, megnyilvánulásai olyanok, amik gyökeresen ütköznek a Rend szellemiségével és az Alapokmány előírásaival, akkor formális testületi határozat nélkül is az illető kiírja magát a Lovagrendből. A Rendből való eltávolítás fokozatait a Regula írja elő, szem előtt tartva az irgalmasság erejét. A közösség megóvása is irgalmasság, a bűnösöket meginteni is az irgalmasság egyik cselekedete.

*Ferencz Csaba CSR
és Hock Gyula CSR*



BOLDOGASSZONY ANYÁNK

Jelöltképzés – Magyarok Nagyasszonya

2018. november 10-én, szombaton a II. Szent János Pál pápa kápolnában került sor Lovagrendünk jelöltképzésének kilencedik alkalmára, amelyen Orcsik Károly atya a boldogságos Szűzanya személyéről és a tőle tanulható erényekről tartott előadást.

A Boldogságos Szűz Máriát, a Magyarok Nagyasszonyaként tiszteljük. Szent István királytól kezdve az egész középkort átívelve bőségesen vannak olyan ábrázolások, amelyek Máriát egyértelműen a magyarok pátrónájaként, Patrona Hungariae-ként emlegetik, illetve mutatják be. **Mária a Napbaöltözött Asszony,** akinek tizenkét csillagból álló korona van a feje körül, a kis Jézus mellett a kezében tartja az országalmát, és a jogart. **A Magyarok Nagyasszonya ábrázolás** – ami pápai engedéllyel, 1896-ban meghonosított és ünneppé vált – **máshogy jeleníti meg a Szűzanyát:** a tizenkét csillag helyett a Szent Korona van a fején, egyik kezében a jogar, másikban a gyermek Jézus, aki az országalmát tartja. Ünnepe október 8-án tartjuk.

Máriát mennyei fejedelemszszonyként tiszteljük. Ő „Nagyasszonyunk, hazánk reménye”, úrnő, fejedelemszszony, Magna Domina Hungarorum. István király halála előtt a Boldogasszonnynak ajánlotta az ország koronáját. Ezzel egy különleges tiszteletet, Máriához való ragaszkodást nyilvánított ki, „mindörökké átadott minket” a Nagyasszonnynak. Ettől kezdve tehát a Szent Korona valódi „birtokosa” Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária, aki uralkodónője hazánknek. Szent László király szintén ezt a gondolatot erősítette minden alkalommal, amikor az ország hadainak ellenséggel kellett megküzdenie, hogy Máriához, a Magyarok Nagyasszonyához foháskodott. Nagyasszonyunk az országot ért legnagyobb háborúknál is segítséget nyújtott: a tatár elleni küzdelmekben, a török elleni védőháborúban, majd Buda és Bécs felszabadításánál is: a zászló, melyet a felszabadított várba kitűztek, a Boldogságos Szűz Máriát ábrázolta.

Nem csak a mi országunkat ajánlották fel a Boldogságos Szűz Máriának, számos más népet is Mária kegyébe ajánlottak, de sokkal később, mint ahogyan az velünk, magyarokkal történt, 1038-ban. A bajorokat 1620-ban, a fehérhegyi csata után ajánlották Szűz Mária közbenjárásába. A franciáknál XIII. Lajos király volt az, aki a Boldogságos Szűz Máriának ajánlotta Franciaországot, 1638-ban. Ausztriát III. Ferdinánd

ajánlotta fel Máriának 1647-ben. Lengyelország királynőjévé a Boldogságos Szűz Máriát János Kázmér király tette, 1656-ban. Közel száz év elteltével, 1754-ben a Mexikói Alkirályságot, később Mexikót, mint független államot, ajánlották a Boldogságos Szűz Mária oltalmába. XIII. Leó pápa volt az, aki 1893-ban engedélyezte, hogy Dél-Ázsia pátrónájaként tiszteljük a Boldogságos Szűz Máriát és nagyjából szintén ebben az időben történik, hogy Angliára is „Mária hozományaként” tekintsenek.

Szűz Máriához sok ima és könyörgés íródott a történelem folyamán. Például a 15. században: „Halottaknak megszabadítója, Törököknek megnyomortója, Királyoknak jó tanácsadója, Magyaroknak megtartalmazója!” A barokk kor idején: „Óh Istennek szent Anyja, Szépséges

Mária. Szépséges Mária. Szépséges Mária. Országunknak oltalma, Tündöklő aranyalma. Te vagy nekünk nagy kincsünk, Szépséges Mária. Mindenben reménységünk. Óh napnak fényessége, Csillagok ékessége...” Ezeknek az imáknak az a sajátos vonása, hogy elemi erővel állítják eléink a Boldogságos Szűz Máriának, mint az ország megmentőjének, az ország pátrónájának alakját.

A milleniumi készülétek vigiliáján a Magyarok Nagyasszonyához való foháskodást különösképpen is megerősítették. A máriaradni búcsún, Deseffy Sándor csanádi püspök mondott el egy olyan felajánlást, ami a Boldogasszonnra való teljes ráhagyatkozást, a neki való teljes odaadást fejezi ki. Igaz sorai gyöngyszemek, aktualitásukból semmit sem vesztek: „Könyörülj hazánkon és áldd meg nemzetünket, hogy Szent István koronájában és az ő erényeiben egyesüljünk valamennyien, kik tagjai vagyunk az általa alapított és a Te égi oltalmad alá helyezett Magyarországnak. Óvj

meg bennünket az elsatnyulástól, a pártvillongásoktól, a hazát bontó valatlanság metelyétől. Válságos időben közeledünk itteni létünk másodszerebére küszöbére. De Te, ki a múltban honunkat háborúban diadalra vezetted, békességben fejlesztetted, viszályokban, éhségben és ragadós nyavalyákban elpusztulni nem engedted, ki sok szükségünkben segítettél, szorongatásainkban oltalmaztál, a szerencsétlenségtől megóvtál, örömeinkben és bánatunkban mindig mellettünk állottál: légy áldott mindezekért és az új ezredévben se hagyd el minket. Kéj föl mellettünk szent Fiadnál, Boldogasszony és ne engedd, hogy a mi hazánk, nemzetünk boldogabb jövője fölött valaha kétségbe essünk.”

Az 1896-os milleniumtól az első világháború kitöréséig számos olyan templom épült Magyarország területén, amelyet a Boldogságos Szűz Mária, illetve a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére építettek.

Orcsik Károly CSR



„HOZZATOK ÁLDOZATOT!”

Jelöltképzés – Böjt

2019. február 2-án, szombaton a Szent István Bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének tizedik alkalmára, amelyen Szakály József atya a böjt jelentőségéről majd a húsvéti misztériumok éltető erejéről tartott előadást.

„Isten, ki híveid értelmét egy szándékra hozod, add meg népednek, hogy szeresse azt, amit már most megadsz, és vágyja azt, amit ígérsz, hogy a világ sokfélesége között szívüünk csak ahhoz a világhoz ragaszkodjék, ahol az igazi örömök vannak.”

Különös dolgokat tár eléünk ez a húsvéti könyörgés. Először is, kimondja, hogy sokfélék vagyunk. Ezért kell, hogy egy szándékra hozzon minket az Úristen, amit Ő meg is tesz. Nagyon nehéz megtalálni a határt, hogy hol van az a pont, amíg egy nemzetnek a saját kulturális örökségét és sokféleségét integrálhatja az Egyház, és mikor kell azt mondania, hogy ezt vagy azt már nem fogadhatja el. Mi az, ami a Szentlélek megvilágosításával még elfogadható, vagyis mik azok a pontok, amikben fölfedezhető a Szentlélek munkája, szándéka? Ez a leglényesebb kérdés. Ami ettől eltér, az elfogadhatatlan. Ezért nem áldozunk fehér lovat Szűzanyánk tiszteletére, hiába volt ez a rítus sokáig ősi hagyomány a magyaroknál. A Szentlélek össze tudja hozni a sokféleséget, és bennünket, embereket is összehoz: meghagyja az emberi különbözőségeket, de lélekben mégis egyesít bennünket. Ezáltal tudunk a közös hitben egyek lenni, a katolikus egyház tagjaivá válni, nem kizárva más népeket. A közös hitben egy közös cél felé haladunk: *legyünk katolikusok úgy, hogy közben magyarok maradjunk!* Azzal, hogy magyar embereként a katolikus egyház tagjai vagyunk, voltaképpen az egész világegyházat tudjuk gazdagítani, feltéve, ha fölállaljuk a magunk örökségét és büszkéik is vagyunk rá. Persze ehhez ismerni, mindenekelőtt megismerni kell azt az örökséget, ami minket magyarrá tesz, s melyről hisszük, hogy tulajdonképpen azért maradhatott meg a tudatunkban a kereszténység felvétele után is, mert valójában végig lelkünk üdvét szolgálta. Mintegy előkészített a kereszténységre, majd megtartott abban minket.

Az imádság folytatódik. *„Add meg népednek, hogy szeresse azt, amit már most megadsz, és vágyja azt, amit ígérsz.”* Mit ad meg Isten? Azokat a kegyelmeket, amik ahhoz szükségesek, hogy üdvözüljünk.

Föl sem fogjuk, hogy mekkora ajándékot kaptunk az Úrtól! Azt tanultuk a páli teológiából, hogy ahol elhatalmasodik a bűn, ott túlrad a kegyelem. Szent II. János Pálnak valószínűleg az volt az isteni küldetése, hogy megmutassa az egyháznak, hogy nemzeti tragédiák és világrengető, népeket elpusztító diktatúrák közepette, az egyház szenteket tud teremni. Az Úristen megígéri az igazi örömeket, nekünk pedig a legfontosabb

feladatunk felismerni: zálogot kaptunk a Jóistentől az igazi örömök vonatkozásában, hiszen az Oltáriszentség itt van, közöttünk. Az Úr zálogát adja az öröklétnak akkor, amikor a szentáldozáshoz enged bennünket. Mi kell más az üdvösséghez?! Az örök élet záloga a miénk! Persze a zálogot ki kell majd váltani, és addig a földi lét nehézségei hátráltatnak minket. De van muníciónk! Minden erőnk Őbenne van, minden forrásunk Belőle fakad.

Talán ennek életre váltásában segíthet ez a szép húsvéti könyörgés is. A mi Urunk Húsvéti szent misztériuma és annak ünneplése olyan csoda, amit az embernek érdemes minden évben

újra és újra átélnie, megtapasztalnia. A miseliturgia gazdagsága oly sokat segít, hogy érzékeinken keresztül is kapjunk valamit az érzékszerveink számára „láthatatlan”, azaz a transzcendens, isteni világból. Szeressük nagyon azt, amit az Úristen már most megad. Mert akkor tudjuk majd igazán vágyani azt, amit Ő megígér, ha csak ahhoz ragaszkodunk, ahol az igazi örömök vannak – azaz Hozzá.

Szakály József CSR

* Szerk. megj. Felmerült technikai problémák miatt csak az előadás utolsó harmadának szerkesztett változatát tudjuk újságunkban közzétenni.



„STEFANITA TŰ A KERESZTÉNY SZÉNAKAZALBAN”

Jelöltképzés – Rendünk célja, hivatása az Alapokmány és a Regula tükrében

2019. május 11-én, szombaton a Szent István Bazilika hittantermében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének tizenegyedik alkalomára, amelyen Hock Gyula a Szent István Lovagrend céljairól és hivatásáról tartott előadást.

„Az életszentség egész épülete az alázaton nyugszik.”

[Avilai (Nagy) Szt. Teréz]

Lovagi életformánk, hivatásunk az alázat erényének pilléreire nyugszik. Mi is az alázat? A „humilitas”, azaz a „földből való” (humus) latin szóból származik. Tudjuk, honnan jöttünk, tisztában vagyunk halandó voltunkkal, emlékezünk a Hamvazószerdán elmondott szavakra, hogy „porból vagyunk és porrá leszünk.” Átvitt értelemben úgy is megragadhatnánk az értelmét, hogy az alázatban helyesen értékeljük a valóságot. **Az alázat olyan erény, amely képessé tesz bennünket arra, hogy teremtetett voltunknak megfelelően, törekénységünk tudatában éljünk, azaz: legyünk tisztában emberi méltóságunkkal, de ne felejtsük el, kitől kaptuk és miért. Az alázat voltaképpen a tisztánlátás képessége magunkat és másokat illetően, amely hozzásegít, hogy a már említett emberi méltóságot felfedezzük embertársainkban is, hiszen végsősoron minden ember a „felebarátunk” (akkor is, ha esetleg nem ismerjük személyesen). Ha tehát a lelkek java érdekében mégis muszáj kritizálni, akkor is csak a másik ember magatartását kritizáljuk, ne magát a másik embert. Az alázat ellentéte a gőg, ami ágostoni Regulánk tanítása szerint: „befurakszik a jótettekre, s tönkreteszi azokat”. Az alázat nem nélkülözheti az engedelmességet. Regulánkban áll: „Amikor szívesen engedelmeskedtek, nemcsak a magatok javát szolgáltátok, hanem előjárótokét is, aki nálatok magasabb helyen állva nagyobb veszélyben is forog, mint ti.” Sem az Egyház, sem a fennhatósága alatt működő rendek nem lehetnek meg szabályok nélkül, mivel az emberi természet megköveteli az életvitelhez szükséges kapaszkodókat. A szabály biztosságot ad, a szeretetnek azonban olykor fel kell vállalnia a bizonytalanságot (pl. a hamis keresztvelekek kiállítása okirathamisítás, de szabad volt-e életeket menteni vele a világháborúban?).**

Nincsenek véletlenek. Nem véletlen, kik vagyunk, hová születünk és milyen küldetést kaptunk az Úrtól, ugyanis a véletlen a „Jóisten művé” álneve.” **Szoros kapcsolatunk**

Jézus Krisztussal alapvető elvárás, ugyanis, ha egy egyszerű hívő keresztény – jó esetben – Jézussal

messzebb – embertársainkért is felelős a „látásunk”.

A lovagi erények az irgalmasságból (méltányosságból) vezethetők le. Akkor vagyok igazságos, ha megadom mindenkinek, ami jár. Akkor vagyok irgalmas (méltányos), ha **többet adok, mint ami**

mes Kereszténységnek, valamint a Magyarországnak tett szolgálattal és felebaráti segítségnyújtással. Feladatainkat illetően Alapokmányunk és Regulánk maradéktalanul eligazít: az Alapokmány az úgynevezett „törvény” (MIT tegyünk), a Regula pedig az úgynevezett „végrehajtási ren-



kéz a kézben jár, nekünk, stefanita kereszteslovagoknak, akik jóval többet vállaltunk a lovagi eskü letételével, szinte a derekunknál fogva kell összekötöznünk magunkat Vele. Áhítattal, egyházas érzülettel kell végeznünk szolgálatunkat, hiszen mi „nem magunkat hirdetjük”, hanem Krisztus tanítása szerint kívánunk élni, neki tetsző módon, áldozatot vállalva: lemondva mindarról, ami nem Ő, és nem hozzá fűz. Fontos, hogy ne akarjunk máshol lenni, mint ahol most vagyunk, ne akarjunk másként élni, mint amit az Úr elvár tőlünk. Lovagokként, „Krisztus hű katonáiként” öröklő szerep adatott nekünk. Mi nem a világtól elvonulva, hanem a világban maradván, „az élet sűrűjében” kell hirdetnünk Krisztust. Tudjuk, akiket felküldenek a toronyba, messzebb látnak, mint a többiek. Viszont mi nem magunkért látunk

járna. Alapokmányunk szerinti sarkalatos lovagi erényeink, amelyeket mindenkor gyakorolnunk kell: a SZERETET, a HIT és a REMÉNY, a BÖLCSESSÉG, a BÁTORSÁG, a TÜRELEM, az IGAZSÁGOSSÁG, valamint a BECSÜLET, a SZELÍDSÉG, a JÓINDULAT, az IRGALMAS-SÁG, a MÉRTÉKLETESSÉG és a SZEMÉRMESÉG. Lovagi eskünk elmondása után paptestvéreink a következő mondattal „indítanak harcba”, azaz bocsátanak küldetésünkre: „**Légy oszlop az Isten templomában!**”. Az oszlopnak csak másodlagos célja a díszítés, az elsődleges bizony a teherhordás! Oszlopokként az a dolgunk, hogy csendben és fel-tűnés nélkül hordjuk a terhet, elvégezzük a feladatot, amit kaptunk. **Lovagrendünk céljai: Isten dicsőségének előmozdítása tagjai életén keresztül, a Hitnek és az Egyete-**

delet” (a törvényi célokat HOGYAN hajtsuk végre). Szent István Kereszte-seiként fokozottan felelősek vagyunk embertársainkért, a ránbízottakért.

Hitéletünk sosem lankadhat, hiszen amint az ágostoni Regula kimondja: „Imádkozzatok állhatatos buzgósággal a meghatározott órákban és ideig.” Az „ora et labora” („imádkozzál és dolgozzál”) elvének gyakorlatra váltásakor is az imát kell első helyre tennünk, hiszen ha nem imádkozunk (megfelelően), hogyan tudnánk jól dolgozni? Lovagrendünk minden tagjára vonatkoznak a Regula feledhetetlen sorai: „**Haladj tehát Krisztusban, védj a Hitet, az Egyházat, Szent István király örökségét, a Regnum Marianumot és örömmel énekelj!**” Ha így teszünk, baj nem érhet, hiszen: ha az Úr velünk, kicsoda ellenünk?

Hock Gyula CSR

KÜLDETÉSÜNK VAN!

Beszámoló a tavaszi lelkigyakorlatról

Az idei első lelkigyakorlatunkat Nagyváradon, március 29-31. között, a kapucinus rendházban tartottuk. Lelkivezetőnk Kruzslitz Imre, tasnádi plébános atya volt.

I mre atya első előadásában, melynek alap gondolata „Isten, aki megteremtett minket!” volt, rátekintettünk Istenre, aki megteremtett, és aki létben tart bennünket. Lelkivezetőnk a „Térjtek meg!” című előadásában a Nagybüjtire való tekintettel megemlítette azokat a kegyelmi eszközöket és lehetőségeket, amelyek segítenek az Istennel való kapcsolatfelvétel kiépítésében és elmélyítésében, illetve az Ő megismerésében. Az „Öröm és béke. Hogyan tovább? Küldetésed van!” kezdetű előadásában pedig az atya rávilágított arra, hogy az Istennel való találkozás milyen hatással van az életünkre.



Szombat délután sajátos módon, Nagyvárad belvárosában két személyes kis csoportokban jártuk végig az „emmauszi utat”.

Másnap, vasárnap délelőtt Szilágyi László hitoktató tartott előadást nekünk Pál apostol a

tesszalonikaiakhoz írt első leveléből, ezután pedig, a lelkigyakorlat záró mozzanataként a székesegyházban szentmisén vettünk részt.

Novák György CSR

*Christus vincit! Christus regnat!
Christus imperat!*



*Auxilium Christianorum,
ora pro nobis!*

ISTEN ORSZÁGÁT ÉPÍTSÜK EGYMÁS KÖZÖTT

Beszámoló az őszi lelkigyakorlatról

Idei őszi lelkigyakorlatunkat a szokásos helyen, a Ciszterci Nővérek érdi Regina Mundi Apátságában, de a szokásostól eltérő időpontban, szeptember 13-15. napja között tartottuk meg. Lelkivezetőnk a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz Templom plébánosa, Horváth Zoltán atya volt. Az elmélkedések a hegyi beszédben elhangzott gondolatokra épültek.

Zoltán atya elmélkedései és a nővérek csendes, de annál kedvesebb gondoskodása segítettek bennünket abban, hogy a lelkigyakorlatok előmozdításáról szóló, *Mens nostra* kezdetű pápai enciklikában foglaltak szerint „a világ zajától és hiúságaitól elvonulva” megfontoljuk „a hit igazságait és Annak a példáját, aki a világnak a békét hozta.”

Az Evangéliumban és az Alapokmányban is meghatározott feladatunkat, hogy Isten országát építsük egymás között, tovább sugározva annak örömét a körülöttünk élőkre, a boldogságmondások alapján teljesíthetjük. Az üzenet teljességének megértéséhez a rendszeres imádságon és a Szentírás olvasásán át

vezet az út. Az Istenhez való kötődésünk mások számára is érzékelhető jele, hogy milyen törvények szerint élünk és gondolkodunk. A föld sója és a világ világossága csak az lehet, aki gondolkodásmódjával, megnyilatkozása-

ival, viselkedésével értékeket tud felmutatni, azonban önmagunkban erre nem vagyunk képesek, csak a kegyelem erejével.

Novák György CSR



HÚSVÉTRA KÉSZÜLVE (AZ ÜRES TEMPLOM)

A vidéki kisvárosban délután hat körül, hétköznap, a közeli domonkos templomba tartok. Üres utcákon haladok, alig van járókelő és közlekedő autó. A szokásosnál jóval nagyobb a csend. Felnézek az ablakokra: fény dereng, ezek szerint sokan otthon vannak. A Széchenyi téren meglepően sok az üres parkoló, ami nagyon szokatlan errefelé egy hétköznap késő délután. Az üzletek zárva, hasonlóan zárva a közkedvelt étterem is. Megszaporázom lépteimet, hogy hamar odaérjek a templomhoz.

Lenyomom a hatalmas ajtó kilincsét: zárva van. A domonkos atyák úgy látszik ma a szokásosnál hamarabb bezárkóztak. Normális esetben itt minden nap van gyóntatás, és napi többször szentmise, hétköznapi is. Mindig lehet rájuk számítani, szeretek ide járni. De most zárva az ajtó. Nem baj, gondolom, elmegyek a közeli Szent György templomba. Hátha az még nyitva van. Az óvárosban még hatalmasabb a csend. Tovább haladok a kihalt utcán, és elérem a templomot. Nyitva van! Belépek a külső ajtón, majd a belső ajtót is kinyitva bejutok a templom belsejébe.

Teljesen egyedül vagyok. Mindössze egy lámpa világítja meg a templomot, az is csak halványan, az oltár környéke homályba vész. Lassan körbefon és hatalmába kerít a hihetetlenül nagy csend. Semmit sem hallani. A csendnek általában nincs mérete, de itt óriási csend van. Mint egy nagy fekete, súlyos halotti lepel borul a templomra és énrám. Egyedül vagyok. Súlya alatt megroppanok, megtörök. Ebben a templomban mindig fény uralkodott, ének és zene, és barátságos arcok töltötték meg, öregek és fiatalok. De most, mintha az elmúlás, a vég lehelete telepedne mindenre. A faragott szentek és az angyalok szobrai közömbösen néznek a semmibe. Kibálni szeretnék: figyeljetelek rám, itt vagyok! Kérlek, figyeljetelek rám! Miután senki nem válaszol, két mécses gyújtok a Szűzanya szobránál: egyet a családom élő tagjaiért, egyet a megholtakért. Két kicsi fénypont a félhomályban. A két kis mécses fénye enyhíti a sötétséget, vibráló fényük vigasztal, de nem török meg az elviselhetetlen csend.

Felháborodás vesz erőt rajtam, és ezt ki is fejezem hangos, kimondatlan gondolatokkal: „Uram, mégis mire véljem ezt? Kérlek, Uram, magyarázd meg! Magyarázd meg, hogy miért nincs szentmise, és szentgyónás, éppen ebben a vészterhes időben, mikor nagyon is szükségünk lenne rá! Mert sokan vagyunk, akiknek lételeme a Veled való találkozás a szentmiseken, és kell a gyónás szentsége, hogy megtisztulhasunk, és újrakezdehesünk! Sokan vagyunk Uram, akiknek mindez hiányzik most, hiányzik a Veled való találkozás! Kérlek, mondd el, miért

Biztos vagyok benne, hogy fogalmuk sem volt arról, hogy mit hoz a holnap, pontosan úgy, ahogy mi sem tudjuk most.

De aztán hirtelen történt valami, valami hihetetlen. Eljött a Húsvét vasárnapja, és minden egy szempillantás alatt megváltozott. Az Élet

árnyai immár nem félelmetes alakok, hanem a csendes várakozás sziluettjei. Egy gondolat motoszkál bennem: ha a várakozás ilyen mélysötét, vajon milyen csodával ajándékoz meg minket Urunk Húsvétkor?

Kis Árpád CSR



fosztasz meg mindettől minket? Hiszen mi szeretünk, templomaidba eljövünk, hogy Veled lehessünk! Miért zárkózol el? Miért?” Kifulladásra a vádaskodásban, próbálom összeszedni magam a kihalt templom sötét csendjében.

Csendben ülök tovább a templom sötétjében, és nem történik semmi, nem változik semmi. Csak ülök tovább a mély és sötét csendben, és erőt vesz rajtam a szorongás. Ez a templom olyan, mint egy sírbolt, csendes és sötét, a halál színtere. Mit csinálok én itt? Mit keresek én itt? És akkor hirtelen eszembe jut: Húsvét közeleg. A kereszténység legszentebb ünnepe, a halál felett aratott Krisztusi győzelem ünnepe. De a tanítványok számára a Húsvétot megelőző néhány nap a kétségbeesés, a halál és a legmélyebb sötétség napjai lehettek. Elvesztették Mesterüket, aki kínhaltálta halt a római keresztben, ami az akkori világ legkegyetlenebb kivégzési formáját jelentette, aminél szörnyűbbet még akkor is nehezen lehetett elképzelni. Félték, és bezárkóztak, pontosan úgy, ahogy most mi tesszük.

legyőzte a halált, és ebből fakad azóta minden reménységünk. Mi, keresztények, hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy a Húsvét valójában nem a sonkáról és a festett tojásról, vagy a családi összejövetelekről szól valójában, hanem valami jóval fontosabbról, az Életről. Az Életről, ami diadalt aratott a halál felett. Nyilván a családi ünneplés, és a többi kedves szokás és hagyomány nagyon fontos része a Húsvétnak, de nem a legfontosabb. Mert Húsvétkor a Megváltó feltámadását ünnepeljük, és ezáltal mi is meghívottak lettünk az örök élet nagy ünnepére.

A sötét templom csendjében nyugalom tölt el. Mert ez a sötét csend nem tart örökké. Igen, most ez van, de hamarosan fény tölti be a templomot, és az öröm hangjai fogják elűzni a csend. Talán ez a sötét és ez a mély csend csak arra való, hogy előkészítse a még nagyobb ünneplés fényét és az örömeiket. Igen, a pirkadat a legsötétebb éjszaka után a legszebb.

Lassan, halkán becsukom a templom ajtaját, és haza indulok. Az utcák

VERS

A BEZÁRT TEMPLOM

Halkan kopogtatok az ajtón
Uram, odabent vagy?
Ajtód zárva, kihalt az utca,
és én félek.

Belépnék, de nem lehet,
nem engedi a rendelet.
Hova menjek most, Uram?
Házad máshol is zárva van.

De talán lelkem rejtekében
pislákol még a fény,
ami jelzi nekem,
hogy otthon vagy, Uram.

Orthon vagy, Uram,
lelkem rejtekében,
hiszen mindig is ott vagy,
velem.

Most, mikor a nappal is
éjsötét és hideg,
lelkemben ápollak
Uram, Téged.

Mert tudom, hogy a
sírbolt és a sötét,
elmúlik, és csak a fény
örök, ami Te vagy, Uram.

Kis Árpád CSR

A LÉLEK CSÖNDJE GITÁROS FELOLVASÓEST ECSEREN

Idén tavasszal, március 3-án tartottuk meg „A lélek csöndje” című felolvasóestünket Ecseren, a Szent Antal templomban, több rendtársunk részvételével. Ez volt a Kapisztrán Szent János Országjárásunk utolsó állomása, egyben az első olyan felolvasóestünk, amelyen verseink között élőzene szólalt meg, az Ecseri Katolikus Gitáros Énekkar jóvoltából.

Ar. Tanczik Balázs plébános úr üdvözlőbeszédében elsősorban a férfiak figyelmébe ajánlotta verseinket, mivel véleménye szerint azok éppen arról a küldetésünkről szóltak, hogy a **Hitet és az Egyházat nem majd valakinek, valamikor kell majd megvédenie, hanem nekünk, itt és most.** Balázs atya gondolatai Spányi Antal püspök úr által még Székesfehérváron elmondott beszédét erősítette meg, miszerint **nagyon fontos a tanúságtevő hitvallás, amihez lovagi bátorság kell; ami jellemzi rendünket a Szent István Lovagrendet, és a XXI. század Igaz Lovagjait.**

Felolvasóestünk fő mondanivalója Rendünk egyik fő feladatához kapcsolódik, hogy **a hitet és a hitben élő embereket meg kell védelmezni.** Emellett komoly figyelmet kell fordítanunk



az egyre nagyobb teret öltő közönyösség, önzés legyőzésére is – ami egyben Örökös Nagymesterünk, Szent László király egyik legjellemzőbb erénye volt.

Nagy örömünkre szolgált, hogy rendkívül szerencsésen alakult a gitáros énekkarral való együttműködésünk: a zenészek nem csak emelték játékukkal a felolvasóest színvonalát, de már

a próbák során megérintették és áthatották őket verseink.

A felolvasóest végén Novák György rendtársunk, a Szent István Lovagrend főtitkár mestere mondott köszönetet, hogy a jelenlévő rendtársainkkal együtt részese lehetett az eseménynek, amely számára azért is volt örömteli, mert, mint fogalmazott: templomban, „**az Úr teste közvetlen közelségében**” zajlott, ezáltal a jelenlét még több odafigyelést igényelt a résztvevőktől. Ezúton mondunk hálás szívvel köszönet rendtársunk véleményéért, aki szerint **verseink nemcsak a magyarságért érzett felelősségtudatot tükrözik vissza, hanem „az Istennel való elmélyült kapcsolatot”, ezáltal a „Szent István Lovagrend szellemiségét is”.**

Felolvasóestünk sikerét mi sem jelzi jobban, minthogy április 24-ére az Ecseri Irodalmi Köről, majd június 20-ára pedig a maglódi Csütörtök Esti Verslábak Irodalmi Műhelytől kaptunk egy-egy meghívást, hogy ott is beszéljünk verseinkről és életünkről, valamint lovagrendi tevékenységünkről.

Varga Balázs CSR
és Winkler Márton CSR

AVATÁS SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY NAPJÁN

Június 27-én, Szent László ünnepnapján a Szent István Bazilika altemplomában Horváth Ákos, Gonczlik Ákos és Hajdú László várományosi ígéretet tettek. Szakály József atya tagi, Majoros Attila pedig lovagi fogadalmat tettek. A szentmisét Kiss Róbert atya, a Szent István Lovagrend egyháziügyi követe és Orcsik Károly atya celebrálták.



RENDI AVATÁS BECKET SZENT TAMÁS NAPJÁN

December 23-án, Becket Szent Tamás ünnepének előestéjén Hajdú László tagi ígéretet, Szakály József atya lovagi, Orcsik Károly atya pedig lovagparancsnoki ígéretet tett a Szent István Bazilika altemplomában. A szentmisével egybekötött avatási ceremóniát Kiss Róbert atya, egyháziügyi követünk végezte.



KÉRJÜK, AJÁNLJA FEL ADÓJA 1%-ÁT CÍMTEPLOMUNK JAVÁRA!

A Bazilikáért Alapítvány a Szent István-bazilika műemlékvédelme, teljes felújítása és fenntartása céljából alakult 1991-ben, kiemelten közhasznú alapítvány, az SZJA 1% elfogadására megfelel.

Az alapítvány adószáma: 19660121-2-41

Számlaszám: 10102086-02229202-00000001

A Szent István-bazilika munkatársai nevében hálásan köszönjük a nagylelkű felajánlásokat!

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

XI. évfolyam, 1–2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: szentistvanlovagrend@sziz.hu Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1023 Budapest, Frankel Leó út 54. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: CIB Bank 10700347-69188639-51100005